

บทที่ 24

กรี๊งงงงงงงง

ดารีคามณียกหูโทรศัพท์ในห้องพัก พลันแว่วเสียงกวนประสาท
ของคนห้องข้างๆ ช่วงสายของเช้าวันใหม่ก็คลับคล้ายจะมีชีวิตชีวาขึ้น
เป็นกอง

"ตื่นได้แล้ว"

"ฉันตื่นตั้งแต่แปดโมงแล้วละ ไม่ใช่คุณนายตื่นสายนี่ กว่าจะตื่น
ก็เกือบเที่ยง" หญิงสาวยกขาขึ้นพาดไขว่ข้างอย่างอารมณ์ดี

"แปดโมงนี่พวกไฮโซอย่างคุณถือว่าเช้าแล้วหรือ โทษนะ ถ้าเป็น
บ้านผมถือว่านอนกินบ้านกินเมืองด้วยซ้ำ คนตื่นเช้าจริงๆ แเค่ตื่นกัน
ตั้งแต่ตีห้าหกโมงโน่น"

"ก็ฉันเป็นไฮโซ ฐานะมีอันจะกิน ไม่ใช่ชนชั้นกลางที่ต้องรีบแหก
ซีตาดูไปทำงานอย่างคุณนี่"

"เป็นนั่นไป"

สาวฐานะมีอันจะกินแอบกลั่นยิ้ม ตั้งแต่เมื่อคืนตลอดจนถึงเช้า
นี้หล่อนแกล้งทำเป็นหมกตัวอยู่แต่ในห้องพัก ไม่โผล่หน้าออกไปรับ

แสงเดือนแสงตะวัน เหตุผลหนึ่งก็เพื่อตั้งสติที่กระเจิดกระเจิง ส่วน
อีกเหตุผล...รอดูปฏิกิริยาของเขาวouldจะสนใจกันบ้างหรือเปล่า
แล้วมันก็จะสำเร็จ...

"โทรมาเมื่อไรไม่ทราบ ครอบคลุมเวลาคนพักผ่อน" หญิงสาวแก้ม
วางทำให้ดูมีค่ามีราคาไปอย่างนั้นเอง แต่เท่ากับเดินเกมผิดถนัด เพราะ
นอกจากทางนั้นจะไม่ง้อ ยังตัดบทปုပ်บับจนคนแก้มวางท่าตั้งตัว
ไม่ทันเอาเลย

"อ้อ งั้นก็เชิญพักผ่อนต่อแล้วกัน ผมว่าจะไปซื้อมอเตอร์ไซค์เที่ยว
เล่นรอบๆ เกาะหน่อย บาย"

"เดี๋ยว!"

เจ้าของห้องผุดลุกขึ้นจากเตียงหน้าหวิว พอพบว่าฝ่ายนั้นวางสาย
ไปแล้วก็พืดพืดซัดใจ รีบกระโจนออกไปเปิดประตู ซะงักหน้าบอก
คนข้างห้องที่กำลังนั่งใส่รองเท้าผ้าใบเตรียมพร้อมออกเดินทาง

"ฉันไปด้วย"

"ก็รีบออกมาสิ มัวรออะไร" ฟ้าครามเพียงเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของ
เสียงแหบหนึ่งแล้วก้มลงผูกเชือกรองเท้าต่อ

"ไม่ คุณต้องรอฉันแต่งตัวก่อน ถ้าไม่รอมีเรื่อง" ดาริกามณีสั่ง
อย่างคนที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่มาทั้งชีวิต ขึ้นลงให้่ง่ายๆ ก็เสียชื่อคุณหนู
ดิษยอังกูรแยลีส

แล้วเกือบครึ่งชั่วโมงนั้นละ 'คุณหนู' ถึงประสพฤกษ์ยามเอ็งอย่าง
ออกจากห้องพัก ดวงหน้างดงามได้รับการแต่งแต้มสีสิ้นพรรณราย
ไรที่ติ ผมดัดลอนสีน้ำตาลแดงปล่อยสยาย การแต่งกายสมกับ
ตำแหน่งสาวเช็ทซีทีที่ได้รับติดต่อกันหลายสมัย คงคอนเซ็ปต์นุ่งน้อย
ห่มน้อยอีกตามเคย

ฟ้าครามปรายตามองเสื้อแขนกุดสีฟ้าหน้าทะเลคอคว้านลึกไปจน
ถึงกางเกงยีนขาสั้นพืดเบรียะฮวดเรือนขาวาวนวลเนียนสีน้ำผึ้ง หาก

กระตุกตื่นไม่รู้จิ้งหะเลยทีเดียว

ว่าแล้วก็รีบเลียงหลบต้นเหตุแห่งความรู้สึกแปลกๆ สะบัดทั้งหน้า ทั้งกัน (ที่ไม่เคยเป็นริดสีดวง) ขึ้นนั่งทางเบาะหลัง ขาสองข้างหันไป ยังทิศทางเดียวกัน มือข้างหนึ่งจับหมวก อีกข้างหนึ่งบีบกระเป๋าสบเบรนต์เนม แน่นราวกับกลัวว่าถ้าคลายแรงกว่านี้อีกนิด ประเดี๋ยวใจวิ่งราวจะต้อง จกมันไปเป็นแน่

ฟ้าครามเหลือบมองกิริยาเวอร์ๆ ของสาวไฮโซคนดังแล้วชัก ปวดหัวตุบ

"ไอ้หาคที่จะไปเนีย ถนนมันชันมากนะคุณ มัวแต่นั่งกระมิด กระเมี้ยนเป็นคุณนาย ห่วงโน่นห่วงนี่ไม่หาที่เกาะแน่นๆ เดียวก็ได้ ไถลล้มหน้าแตกกันพอดี"

"เรื่องของฉัน คุณมีหน้าที่ชี้ก็ชี้ไป แล้วชี้ให้มันนุ่มๆ ด้วยละ อย่า ใ้ให้โคลนกระเด็นมาโดนเสื้อผ้าหน้าผมฉันสักเม็ดเดียว" คุณนาย คนสวยจิบปากจิบคอสั่งพลางทอดสายตามองถนนขึ้นและเบื้องหน้า อย่างแหงๆ

เมื่อคืนที่เกาะมีฝนตกหนักเพราะพายุเข้า ต่อให้เวลานี้แดดแรง จัดเพราะจวนเที่ยงแล้ว หากดินบางส่วนยังไม่แห้งสนิท บางบริเวณ จึงเป็นหลุมเป็นบ่อ สลับกับหนองน้ำสีน้ำตาลขุ่นขึ้นปรากฏให้เห็นเป็น ระยะๆ

ทว่ายิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ไม่ทันขาดคำเลย มอเตอร์ไซค์คันเก่า คร่ำครี (ในสายตาของดารีกามณี) ก็กระซากตัวออกสุดแรง สะดุ้ง สะเทือนถึงคนซ้อนท้ายต้องรีบคว้ามือน้อยสะเปะสะปะหาหลักยึดใหม่ แทบไม่ทัน

คนที่หรือก็กวบประสาทไม่มีใครเกิน เดี่ยวปราดซ้ายปราดขวา แฉลบต้นไม้ที่ กองดินที่ เนินหญ้าที่ ล่าสุดฝ่าเข้าไปในกองโคลน ขุ่นเหนียวข้นคลั๊ก ผลคือทั้งดินทั้งทรายสกปรกพร้อมใจกันกระเด็น

หล่นเหมะลงบนท่อนขาเนียนของหญิงสาวเต็มๆ

"ว้าย! ตายแล้ว หยุดรตเดี๋ยวนี้นะ ฉันบอกให้หยุด" หล่อนทั้งทาบ ทั้งถอง ทั้งประทุษร้ายแผ่นหลังของนายโซเฟอร์สารพัดวิธีก็แล้ว ฝ่ายนั้นก็ยังไม่วายบ่น "หยุดรตเดี๋ยวนี้นะคุณอัสนี่ กรีดดดดดดด ฉันบอกให้หยุด!"

ได้ผล คราวนี้คนที่ดับเครื่องยนต์นั่งกลางถนน มือทั้งสองข้าง ยกขึ้นอุดหูแล้วหันไปจ้องหน้าเจ้าของเสียงอย่างเอาเรื่อง

"อ๊อ้ย หูจะแตก ตะโกนเข้ามาได้ เกิดเซลล์ประสาทหูผมเสื่อมเฉียบพลันขึ้นมา คุณรับผิดชอบไหวหรือ"

"ฉันมีเงิน ฉันรับผิดชอบไหว แต่ถ้าฉันตกรถไปเพราะโซเฟอร์ช่วยแตกอย่างคุณ คุณไม่มีปัญญารับผิดชอบแน่"

"เฮ้! ก็ไหนบอกว่าถึงจะสิ้นไกลหน้าแหกก็เรื่องของคุณไง ผมก็นึกว่าคุณไม่สน อยากหน้าแหกจนตัวลั่น เตือนให้หนึ่งดึกๆ หาที่เกาะแน่นๆ ก็ไม่เชื่อ"

"คนบ้า คนทุเรศ คุณน่าจะอยากหน้าแหกจนตัวลั่น บ้า บ้าที่สุดฉันไม่ไปกับคนบ้าอย่างคุณแล้ว เชิญไปที่ยวรอบเกาะตามประกาศคนบ้าคนเดียวเลย อย่าเอาคนสติดีอย่างฉันเข้าไปเกี่ยวด้วย" แผดเสียงใส่เขาจนแทบคอไปหมด มือบิดเศษดินเศษโคลนเหนียวหนึบออกจากท่อนขาอย่างรังเกียจ แต่พอจะกระโดดลงจากรถ ฝ่ายนั้นกลับเอ๋อเข้า เจือเสียงหัวเราะ

"เที่ยวคนเดียวสนุกตรงไหน ไปด้วยกันเถอะน่า คุณก็แก่งั้นให้มันเซฟหน่อยเหมือนชาวบ้านปกติเขาก็พอ" ไม่พูดเปล่า ยังถือวิสาสะจัดการจับแยกขาคนข้างหลังให้หนึ่งคร่อมเบาะเสร็จสรรพ ไม่สนเลยว่าอีกฝ่ายเป็นสุภาพสตรีที่มีของสงวนต้องพึงปกปิด

"ว้าย! ไ้อ้บ้า! ไ้อ้คนผีทะเล!" ดาริกามณีร้องเสียงหลงด้วยความอับอาย หน้าแดงแล้วแดงอีก หากเจ้าของกิริยาอุกอาจกลับทำประหนึ่ง

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สตาร์ทเครื่องแล้วลั่นเสียงเข้ม

"กอดแน่นๆ ไม่งั้นอย่าหาว่าไม่เตือน"

"ฉันไม่กอดคนบ้ากามอย่างคุณให้เสียมือหรือก ยอมตกรถตาย
เสียดีกว่า"

"ตามใจ อย่างมั่งอ้อทีหลังแล้วกัน"

"ไม่มีทาง ว้าย!"

ฟ้าครามหัวเราะออกมาเต็มเสียง เพราะเพียงแค่แกล้งเร่งเครื่อง
ให้เร็วขึ้น ชี้แหลบโน่นอีกนิดนี้อีกหน่อย คนที่เพิ่งประกาศยอมตาย
ก็โน้มตัวเข้ากอดแน่น หน้าซุกอยู่กับแผ่นหลัง 'คนบ้ากาม' แล้วตะโกน
เสียงอู้อี้ไปตลอดทาง

ภาพธรรมชาติเบื้องหน้าทำให้คนมองแทบสឹมหายใจ ท้องฟ้า
สีครามตัดกับน้ำทะเลใสแจ้ว เว้งกว้างไกลสุดสายตา โชดหิน
น้อยใหญ่ทอดยาวไปตามหาดทรายขาวเม็ดละเอียด ยืนเสียงคลื่น
น้อยใหญ่กระทบฝั่ง กลิ่นกรุ่นลมทะเลโชยแตะจมูกเป็นระยะ

อ่าวสวยแห่งนี้ถูกรอครอบครองโดยรีสอร์ทเพียงแห่งเดียว ไม่มี
นักท่องเที่ยวพลุกพล่านหนาตาเช่นหาดอื่น บรรยากาศจึงเงียบสงบ
ประหนึ่งหาดส่วนตัว ซากความสับสนวุ่นวายในโลกของวัตถุนิยมถูก
ทิ้งไว้เพียงเบื้องหลัง

วูบหนึ่งดาริกามณีนี้กสงสัย นานแค่ไหนแล้วนะที่หล่อนไม่ได้
สัมผัสกับธรรมชาติอันไร้ซึ่งสิ่งเจือปนเช่นนี้...

ปกติชีวิตประจำวันของหญิงสาวถ้าไม่หมดไปกับการทำงาน
ท่ามกลางแสงสีในวงการบันเทิง ก็คงไม่พ้นเดินช้อปปิ้งของแบรนด์เนม
ตามห้างสรรพสินค้าหรูๆ หรือไม่ก็เพิ่มพูนความงามที่มีอยู่แล้วด้วย
การเข้าสปาบ้าง คลินิกเสริมสวยบ้าง วันไหนเกิดนึกเบื่อเมืองไทยขึ้น
มาก็บินไปเปิดหูเปิดตาต่างประเทศ เรียกว่าเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบพร้อมพรั่ง

ด้วยวัตถุประสงค์โดยแท้

เพียงจะมีครั้งนี้แหละที่รู้สึกว่ามันเรียบง่าย หากกลับเติมเต็มความรู้สึกบางอย่างในหัวใจได้อย่างประหลาด

"สวยจัง ไม่น่าเชื่อว่าทะเลบ้านเราสวยเหมือนกัน ฉันหลงไปเที่ยวแต่ทะเลต่างประเทศเสียตั้งนาน" หล่อนเปรยกับคนที่เพิ่งก้าวลงจากรถ ฟ้าครามมองไปเบื้องหน้าแล้วตม้ด้ากับมันครู่หนึ่งถึงค่อยบอกว่า

"คนเรามักมองข้ามความงามของสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเสมอ ว่าโหมละ" ประโยคหลังหันมองคนข้างๆ ด้วยสายตาล้ำลึก ไม่รู้เพราะแดดริมหทะเลจัดจ้าเกินไปหรือเปล่า เขาถึงเห็นแก่นมวลของหญิงสาวแดงปลั่งกว่าปกติ

"ไม่รู้สิ" คนถูกมองชักทำตัวไม่ถูก รีบเสหลบแล้วหลบเกลื่อนว่า "หิวแล้ว คุณหิวหรือยัง หออะไรกินกันเถอะ"

หลังจากนั้นสาวไฮโซที่เคยพูดมาก (และป่นมาก) ก็สงบปากสงบคำผิดปกติ เอาแต่ก้มหน้าก้มตาตลอดเวลาที่รับประทานอาหารกลางวันในร้านอาหารของรีสอร์ท ปล่อยให้เพื่อนร่วมโต๊ะเฝ้าชำเลื่องมองพลางสำรวจหัวใจตัวเองอยู่ห่างๆ

กระทั่งอาหารร่อยหรอ เช็กบิลจ่ายเงินเรียบร้อย ฟ้าครามถึงเอ่ยถามทำลายความเงียบ

"เรื่องที่บ้านคุณพยายามจับคู่ให้ไปถึงไหนแล้ว" ถามออกไป แล้วก็ึกโม้หัดตัวเอง ดูเถอะ น้องสาวตัวแสบขอให้เขาลด ละ เลิก และยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิงตรงหน้าแท้ๆ แต่เขากลับกำลังทำในสิ่งที่ตรงข้ามกันเสียนี้

"ฉันหลอกคุณยว่าตอนนี้กำลังคบอยู่กับคุณ ท่านคงจะเลิกหาผู้ชายใส่พานมาให้ฉันเลือกสักพักนะละ"

หลอกงั้นหรือ...

ถ้อยคำนั้นช่างสะดุดหูคนฟังยิ่งนัก แม้จะรับรู้เงื่อนไขนั้นตั้งแต่แรก

หากวบบหนึ่งคำถามบางคำถามกลับฉายแวบเข้ามาในหัว

ถ้าระหว่างเขากับหล่อนคือเรื่องหลอกลวง แล้วเรื่องจริงเล่ามีบ้างไหม หรือว่าไม่เคยมี...

เพราะกลัวคำตอบหรืออย่างไรก็สุดรู้ ชายหนุ่มเก็บงำความคิดนั้นไว้ ปล่อยให้อีกฝ่ายถอนใจเฮือกๆ ไปตามเรื่อง

"พวกผู้ใหญ่บางทีก็เจ้าก็เจ้าการ นำรำคาญ"

"โทษท่านฝ่ายเดียวก็ไม่ถูก เป็นใครก็หวง หลานสาวเล่นทำตัวเป็นแม่เสื่อสาวพรราวเสน่ห์ เปลี่ยนผู้ชายไม่ซ้ำหน้าอย่างกับเปลี่ยนรองเท้าแบบนี้"

"ช่วยไม่ได้ ก็ฉันมีสิทธิ์เลือก" ดวงตาคมสีน้ำตาลเข้มตัวดมองผู้ชายตรงหน้า เป็นสายตาที่ทำทนายเสียด้วย "ว่าแต่คุณเถอะ เป็นเกย์แล้วแอบแอบแมนหรือเปล่า"

คนโตนถามคำถามเหนือความคาดหมายถึงกับส่ายหน้าเปล่าที่ยกขึ้นดื่ม ไอ่คอกแค่กอยู่สองสามทีก็ขมวดคิ้วมุ่น

"ถามบ้าๆ"

"ใครว่าบ้า ก่อนหน้านี้คุณยังทำรังเกียจจริงจังนอนอยู่เลย อยู่ๆ มาอ่อนน้อมให้ฉันอยู่ต่อ จะให้เชื่อได้ไงว่าไม่มีแผนการชั่วร้าย คิดให้ฉันเป็นเครื่องมือปิดเพศตัวเองอย่างที่ดาราดูชายสมัยนี้ชอบทำ"

"แล้วผมใช้ดาราดูที่ไหนเล่า"

"คุณอาจจะอยากเกาะชื่อเสียงฉันดังก็ได้ แล้วถ้าจำไม่ผิด ลูกน้องที่บริษัทคุณมีแต่ผู้ชาย ไม่มีผู้หญิงสักคนเดียว แบบนี้มันส์สุดๆ" ดาริกามณียังคงสรรหาสารพัดเหตุผลขึ้นมาสนับสนุนข้อสันนิษฐาน ทำอย่างกับว่าถ้าต่อนให้เขายอมรับเพศสภาพตัวเองได้ จังหวะการเต้นของหัวใจหล่อนจะกลับคืนสู่สภาพปกติ ไม่หกคะเมนตีลังกาเดี่ยวเต็นเดี่ยวหยุดอย่างที่เป็นอยู่อย่างนั้นแหละ

"ผมก็แค่ไม่อยากให้มีปัญหาชู้สาวเกิดขึ้นในที่ทำงานเลยไม่รับ

ลูกน้องผู้หญิงเข้าร่วมทีม ผิดตรงไหน"

ฟ้าครามไม่ได้บอกต่อว่าไ้ปัญหาผู้ชายที่ว่านั้นมักเกิดขึ้นเฉพาะกับเขาเป็นพิเศษเสียด้วย บ่อยครั้งที่ลูกน้องสาวๆ มักเป็นฝ่ายเข้ามาติดพันเขา พอไม่เล่นด้วยก็เข้าหน้ากันไม่ติด ก่อเกิดปัญหาหุยมหิมมากมายตามมาภายหลัง

แต่ดาริกามณีที่ไม่รู้ตื่นลึกลับหน้างแอบย่นจมูกแล้วโตว่า

"ผิดสิ ผิดปกติแถมยังหัวโบราณ กตขี้ทางเพศ"

"อ้าว เอาเข้าไป แทนที่จะกล่าวหาว่าคนอื่นเขาผิดปกติ ทำไมไม่ลองมองดูตัวเองบ้างนะ เจอกันไม่กี่วันก็ตามจิกตามทิ้งผมไม่ปล่อยแล้ว ผู้ชายที่ไหนเห็นก็ต้องแหงน อยากรังแกให้สุดทุกทีทั้งนั้นแหละ"

"ไม่จริง ขึ้นชื่อว่าผู้ชาย แค่อ้าปากก็เห็นลั่นไก่อแล้ว มีแต่อยากจจะรีบกระโจนใส่สิไม่ว่า"

"ผมคนหนึ่งล่ะที่ไม่ ไม้ั้นคุณคงไม่ต้องเป็นฝ่ายวิ่งตามตี้อผมหรอก"

"คุณแก๊งเมินฉันเพราะมันเป็นแผนการของคุณตั้งแต่ต้นแล้วต่างหาก จริงๆ แล้วคุณเองก็อยากเกาะกระแสนั้นดั่ง ไม้ั้นคงไม่เปลี่ยนใจเอาในวินาทีสุดท้าย อ้อนวอนให้ฉันอยู่ที่เกาะนี้ต่อหรือ"

"แล้วคุณก็ยอมอยู่ต่อจริงๆ ซะด้วย เพราะอะไรนะ"

ทายาทสาวตระกูลดั่งเม้มปากแน่น รู้สึกว่าผู้ชายตรงหน้าช่างยียวนกวนประสาทได้เก่งกาจเหลือเกิน

"อย่ามาทำกะลิมกะเหลี่ยกับฉันทั้งทางวาจา สายตา และการกระทำนะ ฉันไม่ชอบ"

เกือบตอกกลับไปแล้วว่าไม่เชื่อ ในเมื่อทุกครั้งที่ทำ 'กะลิมกะเหลี่ย' ก็เห็นหล่อนต้องมนตร์สะกด เผลอไปผลเสียทุกที แต่ก็เพียยืมในหน้าแล้วถามกวนๆ ว่า

"ผมจะเป็นเกย์หรือเป็นแมน มันเดือดร้อนอะไรคุณด้วย"

"เดี๋ยวร้อนนลิ ฉันสกรีนผู้ชายทุกคนที่ฉันคบด้วยเสมอ ต่อให้คบปลอมๆ หลอกๆ ก็เถอะ นักข่าวสมัยนี้ไวจะตาย ขึ้นคบสุมสี่สุมห้า ไม่ดูตาม้าตาเรือ ชื่อเสียงฉันได้ป่นปี้หมด"

"พูดอย่างกับตอนที่ยังป่นปี้ไม่พอ"

"เฮ้ะ"

ไม่สนดวงตาวาววับคู่ นั้น ฟ้าครามคว้าข้อมือเล็กนุ่มน้มให้ลุกขึ้นด้วยกัน

"ไปเล่นน้ำกันดีกว่า จะมาเถียงกันเรื่องไม่เป็นเรื่องให้มันได้อะไรขึ้นมาก็ไม่รู้ ที่นั่นนะ...เป็นหาดที่สวยงามขึ้นชื่อของเกาะเสม็ดเลยนะคุณ"

"ไม่เอา ฉันไม่เล่นน้ำตอนแดดเปรี้ยง เดี่ยวผิวเสีย" ดาริกามณีสะบัดมือหนี แต่เพราะถูกฝ่ายนั้นเกาะกุมไว้มันจึงไม่เป็นผล

"กลัวผิวเสียหรือกลัวจะเคลิ้มแบบเมื่อก่อนกันแน่"

ไม่ต้องขยายรายละเอียดว่า 'แบบเมื่อก่อน' คือแบบไหน ใบหน้างดงามแดงเรื่อขึ้นกว่าเดิมเมื่อสบเข้ากับนัยน์ตาพราวระยับ หากปากยังแข็งเหมือนเดิม

"ฉันไม่ได้เคลิ้ม คุณต่างหากล่ะที่เคลิ้ม"

"ของอย่างนี้พูดปากเปล่าอย่างเดียวไม่ได้ ต้องพิสูจน์ ที่นี่จะได้ไม่กล้ากล่าวหาว่าผมเป็นเกย์อีก" พูดจบก็ลากมือที่จับจูงอยู่ให้วิ่งถูถูถูกลงทะเลไปด้วยกัน ไม่สนเสียงวิ้วว้ายที่ลอยเข้าเสียดแทงแก้วหูเป็นระยะ

"ว้าย ฉันบอกแล้วไงว่าไม่เอา ไม่เล่น กร๊าด!"

ท้ายประโยคคนถูกลากร้องเสียงหลงเมื่อตอนแขนแข็งแรงของอีกฝ่ายล็อกเข้าที่ต้นคอ ไม่แน่นแต่ก็ไม่หลวมนัก รู้ตัวอีกทีก็ลอยคว้างอยู่กลางทะเล หัวแทบแตะไม่ถึงพื้นเสียแล้ว

"คนบ้า ฉันว่านี่น้ำไม่แข็งนะ" หล่อนผวาเข้าหาหลักยึดเพียงหลัก